

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік I.

Станиславів, четвер 25 грудня 1941.

Ч. 39.

АНГЛІЯ Й АМЕРИКА ПІД ТЯЖКИМИ УДАРАМИ

(До далекосхідного воєнного положення)

Треба прямо дивуватись японським воєнним успіхам на Далекому Сході. Без перебільшення можна сказати, що вони перейшли всілякі сподівання. Проводити на таких величезних просторах такі успішні воєнні операції — це справа, що мусить застановити кожного, хто не доцінював, чи але оцінював Японію.

Це зокрема треба зробити тим, які жили дотепер у переконанні про велич і силу англійської імперії та про могутність багатой Америки. Всі ті, що жили загінотизовані величезними просторами, володіннями та безмежно багатими сировинами тих держав, розчаровуються так, як і самі англійці та американці.

Англо-американське панування на Далекому Сході менше дослівно з дня на день. Адже недавно, бо два тижні тому, знищено майже половину американської флотії на Гаваях, а вже нині зайняття Гонг-Конгу є довершеним фактом. Одночасно Аде натиск і на Філіппіни і на Сінгапур, а не зважаючи на те все, відбувається висадка військ на Борнео. Зокрема ці останні події дуже змінили стратегічне далекосхідне положення. Як це ми вже згадували, військами Гонг-Конгу унешкіднено один із пунктів проти японського трикутника: Гонг-Конг — Маніла — Сінгапур.

Але ж бо майже одночасно й Маніла є в дуже тяжкій ситуації. Японці висадили на Філіппінах великі військові сили, а американці не можуть нічого відіати, бо з Америки допомогти Філіппінам надто далеко.

Спеціально великі частини японських сухоземних і морських сил висадилися на Мінданао, найбільшому південному Філіппінському острові. Висадження відбувалося при співучасті летунства, яке вивозило до рещти резерви американської повітряної флотії на Філіппінах. Третя стратегічна точка англійців на

Сході, це Сінгапур, величезна морська твердиня. Але й тут, на півдні, положення змінилось і чимраз то більше змінюється в користь Японії.

Останні фронтові звідомлення говорять про зайняття острова Пенанг та шийку Кра на Малайським півострові. Ці, здавалося б, маленькі точки мають величезне значення, так, що нині вже зовсім сміло можна говорити про безпосередню загрозу Сінгапурові.

Таким чином японці відітали Сінгапур від Індії та Бірми, головних англійських доміній на Сході, бо морський шлях із Сінгапуру до Індії веде саме повз острів Пенанг, який є теж доброю пристанню.

Сполука з суходолом на Бірму теж перервана через заняття вузької шийки Кра. Ось так можна сказати, що Сінгапур зовсім оточений і незабаром під цей твердий вогонь загудять японські гармати. Це все не тільки перекреслює всілякі англо-американські плани на Далекому Сході, але й наводять страх перед можливою втратою взагалі всіх володінь у цій частині земної кулі.

Таким оборотом справ заскочені зокрема американці. Вони ж адавен-давна укріпили свої позиції, будували твердині та бази, видаючи на них гроби мільярди. І саме Америка зі своїм президентом Рузвельтом, а ніхто інший, усіма силами старалась викликати війну, певні свої сили та перемоги. Аж ось за два тижні завали вони старшого розчарування яке є наслідком перцінення своїх сил та недоцінювання значення противника. За цих два тижні, зокрема, по останніх японських успіхах на півдні, можна сміливо сказати, що світова позиція об'єднаних пактом трьох великодержав, в останньому часі непомірно зросла та зміцніла. Натомість голосне англо-американське панування над світом починає хитатися в цілій своїй основі.

Адольф Гітлер на чолі сухоземної армії

В зв'язку з тим, що Адольф Гітлер особисто обняв команду над німецькою сухоземною армією, пригадують добре поінформовані берлінські крути, що вже в ті часі, коли Філер обняв початковий провід над цілою німецькою збройною силою, сталося це з уваги на можливість вибуху вже тоді воєнного конфлікту. Державна рация вивадала вже тоді зеднання всіх сил у одних руках. До цього долучилося ще й внутрішнє переконання Філера про власне покликання в тім напрямі та характеристичне для нього почуття відповідальності.

Хід теперішньої війни підтвердив правильність тодішнього рішення Філера — какуть у Берліні. Повеке значення цього виявилось щойно з тім моментом, коли воєнні операції на Сході розширили сяєг вій-

ни, так що це переходить усякі дотеперішні уявлення. Без ичїна теренів, охоплених війною, тїк. й звязок воєнних операцій із політичними та військово-господарськими завданнями, як теж багато вища від інших частин німецьких збройних сил численність сухоземної армії, це все спонукало Філера затергати для себе якнайбільший особистий вплив та ініціативу в діях і озброєнні сухоземної армії.

Отож заєднання для себе всіх рішень у цій ділянці показалося konieczністю. Внаслідок своєї постановки, признаючи вповні заслуги дотеперішнього головного команданта сухоземної армії, польового маршала фон-Браухіча, Філер зєднинив у своїх руках Верховну Команду Німецьких Збройних Сил із про-

(Докінчення на 2 стор.).

МІСТО І СЕЛО

На українських землях є дуже некорисне відношення сільського до міського населення, а тим самим населення хліборобського до інших груп населення. Наприклад у станиславській окрузі, який не є підшим оглядом гірший від других, відсоток сільського населення перевищує 80%.

Це процентове відношення буде ще гірше, як візьмемо під увагу відсоток сільського населення в українських містах, це в більшості чужинці: поляки та жида. Причиною цього були обставини, що серед умовин, у яких ми жили, українській молоді був утруднений доступ до школи, до промислу, ремесла, торгівлі і т. д. Це, разом з обставиною, що селянин не міг купити землі з парцеляції, доводило до чим раз то більшого роздрібнення селянської земельної власності, а вслід за тим до зубожіння селянства.

Селянин не був у спроможності дати дитини до школи, чи до ремесла. Селянському пролетаріатові, що витворювався внаслідок цих умовин, оставалося тільки йти в найми до польського, чи жидівського дідича, чи осадника, на некваліфікованого робітника (дворуба, міхоношу і т. д.) до міста, де зичайно наш чоловік по більшував ряди міського пролетаряту й винародовлювався. В найкращому разі оставалась нашім селянинові еміграція в пралісі Парагваю, чи Бразилії, де він будував на своїх кістках чужу еспанську, чи португальську культуру. Ця еміграція виривала з-поміж нашого селянства безповоротно найкращі, бо найбільше підприємчиві одиниці.

Щоб не повторяти помилок минулого, ми мусимо сьогодні, користаючи зі зміни умовин, змінити господарську структуру нашого народу. В першу чергу треба нам перекинути весь приріст села до міста. Що більше, треба по-зможі навіть частину тих людей, що досі працюють у рільництві, перекинути до інших звачь, щоб поп авити структуру нашого сільського господарства і створити якомога більше самовистачальних сільських господарств.

Треба нам повести боротьбу за оплзування міста, цебто за заповнення його українськими купцями, ремісниками, промисловцями, службовцями, щоб міста перестали бути чужинецькими островами в нашому народньому організмі.

Нам треба навязувати до наших давніх світлич традицій, коли то український купець, чи промисловець грав визначну роль у нашому політичному житті (наприклад війни князя Олега, чи князя Святослав Завойовника були спричинені бажанням здобути нові ринки збути для української торгівлі). Намазувати до тих часів, коли на є міщанство XVI—XVII століть грало ви-

значну роль у нашому культурно-му житті (церковні братства й їх робота на освітньому полі, церковному і т. д.).

В першу чергу треба нам якнайбільше дітей із села кинути до міських шкіл.

Оскільки річ про вибір школи для дитини, то в нас панують два протилежні, а дуже шкідливі погляди на цю справу.

Згідно зі старим поглядом, однією школою, гідною уваги, була тільки гімназія, а вже в крайньому разі учительський семінар.

Фахові школи, а тим більше науку ремесла, вважали за щось понижаюче, призначене для самої найгіршої молоді. „Як не будеш учитися — підеш до шевця“, це був пострах для лінєвих дітей. Цей погляд на справу доводив до того, що кожний, хто хотів посилати дитину до школи, пхав її через силу — без огляду на здібності й замилювання — до гімназії, щоб побільшувати кадри людей, які, поза формальним — нераз виплаканим і впрошеним — папером на освіту, нічого не знали й до нічого не були здібні.

Серед умовин польського панування, на тлі спричиненого загально-політичними умовами безробіття української інтелігенції, почало серед українського загалу зріджуватися переконання, що загальна освіта, це даремна витрата часу й грошей і, що єдино спасєним є тільки посилання дітей до фахових шкіл та до ремесла.

Вийшла аномалія. Замість пропагувати збільшення числа нашої шкільної молоді, як загально-освітніх, чи фахових шкіл, так адептів ремесла, коштом молоді сільської, що мали б остатися на селі й по більшувати кадри батраків — пропагується число збільшення учнів фахових шкіл на рахунок зменшення молоді загальноосвітніх шкіл.

При цьому дуже часто покликаються на приклад інших народів, як німців і других. Забувають при тому лише про це, що Німеччина, це країна найвище культурно розвинена, що має найвищий у світі відсоток учнів середніх шкіл та студентів університету, так, що там дійсно без шкоди для нації можна весь новий приріст молоді спрямовувати до фахових шкіл.

Оскільки річ про нас, то нинішній час показує, як мало в нас інтелігенції з загальною освітою. Вже сьогодні, при невеликій щільності розбудові адміністраційного апарату, в нас у кожній ділянці бракує людей.

Тому пропагування цього клича збільшити число учнів фахових шкіл на рахунок зменшення молоді загальноосвітніх шкіл для нас було би самогубством. Ми мусимо пам'ятати, що всякого роду односторонність у національному житті є самогубством.

Тому ми мусимо доложити всіх зусиль, щоб заловнити, як загальноосвітні, так і фахові школи молоддю з села.

При тому, щоб не витратити надармо грошей на освіту дітей, які в даному напрямі не мають здібностей, треба відновити поради для виробу звання, що спрямовували би молодь до відповідних для неї шкіл.

Відповідною пропагандою треба теж, у всіх верствах нашого населення вщепити погляд, що фахова школа, чи наука ремесла, це не щось понижуюче та що про призначення дитини не має рішати „стан“ і „дім“, але здібність дитини.

При тому треба відповідно розбудувати підмоги для шкільної молоді, щоб дійсно середні школи не стали привілеєм багатих, але щоб кожна — хоч би й найбільша, але відповідно здібна — дитина мала до них вступ.

Поза спрямуванням молоді до шкіл, ми мусимо якнайбільше число молоді села спрямувати на науку ремесла та до фабрик.

Однаково ж ми мусимо тямити, що в умовах вільної конкуренції лише на правду добрий ремісник може втриматися на пов рхні життя. Клич „свій до свого“ ніколи не може на довшу мету покрити брак ремісника.

Тому ми мусимо зірвати зі старим нашим звичаєм, що сільський хло-

пець, який хотів стати ремісником, ішов на пів року, чи на рік до сільського майстра — самоука і потім зачинав сам „фушерувати“.

Очевидно, що такий ремісник не мав права показуватися до міста й ціле життя остався сільським полатайком. Тому й сьогодні по наших містах так мало кваліфікованих майстрів — українців.

Мусимо звернути увагу на такі важні ділянки, як залізниця й пошта та до них штовхнути якнайбільше число сільської молоді.

Під кінець ми мусимо в короткій дорозі підбивати місто. Треба перекинути вже тепер якнайбільше кількість людей із села до міста. Повинні переноситися в місто наші ліпші сільські ремісники, повинні переноситися люди, що мають хист до торгівлі й тут відкривати варстати, крамниці, ресторани, організувати перевозові підприємства (дорожки, бендюги і т. д.). Наша молодь повинна масово вступати на роботу до фабрик, крзниць і т. д.

Лиш тоді, коли ми використаємо всі ці можливості, — виховуємо своє українське міщанство, здобудемо місто й матимемо в ньому не 20 — 35% мешканців, але подавляючу більшість.

Щойно тоді ми поправимо господарські відносини на селі й піднесемо його на такий економічний і культурний рівень, як село в Німеччині, чи інших країнах середньої Європи. (вр).

(Докінчення).

дом німецької сухоzemної армії. З цієї нагоди оголосив Філер відручне писмо до німецьких воєнків. У письмі цім кажеться між іншим: „Німецька Держава, Італія та заприязнені з нами держави мали щастя придбати в Японії світову послугу, що виступила як новий приятель і товариш зброї. Японію хотіли задати, так само, як нас. Теперішня війна ввійшла в нову щасливу для нас стадію внаслідок блискавкового знищення американської флотії на Паціфіку, як теж британських абройних сил Сінгапур, а також наслідком обсади японськими військами багатьох англо-американських баз у Східній Азії“.

„Але й ми через це також знаходимося перед рішальними подіями світового значення. Наші армії на Сході, досягнувши незрівняні й небували в історії перемоги над найгірнішим ворогом усіх часів, мусять іза наглого приходу

зими перейти з рухомих дій до позиційної війни. Завданням їх на час зими є оборонити все те, що дотепер здобуто нечуваними подвигами. Крім цього так, як і попередньої зими, будуть утворені нові одиниці та буде випродукована нова і ще ліпша зброя. Оборону фронту скріпить від Кіркінез аж до еспанської границі.

Труднощі в налаштуванні сполуки цього фронту, що обіймає нині цілий континент і сягає до Північної Африки, напевно дадуться побороти. Приготування до того, щоб навесні зразу приступити до офензив, яка доведе до цілковитого знищення ворога на Сході, пічнуться негайно. Стоїмо перед початком дальших вирішальних воєнних дій.

Головний тягар у боротьбі збройних сил лежить усе ж таки на сухоzemній армії. Беручи це під увагу, я, як Верховний вожд Німецьких Збройних Сил, рішився взяти особисто в руки провід сухоземної армії“.

Труднощі в налаштуванні сполуки цього фронту, що обіймає нині цілий континент і сягає до Північної Африки, напевно дадуться побороти. Приготування до того, щоб навесні зразу приступити до офензив, яка доведе до цілковитого знищення ворога на Сході, пічнуться негайно. Стоїмо перед початком дальших вирішальних воєнних дій.

Головний тягар у боротьбі збройних сил лежить усе ж таки на сухоzemній армії. Беручи це під увагу, я, як Верховний вожд Німецьких Збройних Сил, рішився взяти особисто в руки провід сухоземної армії“.

Труднощі в налаштуванні сполуки цього фронту, що обіймає нині цілий континент і сягає до Північної Африки, напевно дадуться побороти. Приготування до того, щоб навесні зразу приступити до офензив, яка доведе до цілковитого знищення ворога на Сході, пічнуться негайно. Стоїмо перед початком дальших вирішальних воєнних дій.

Головний тягар у боротьбі збройних сил лежить усе ж таки на сухоzemній армії. Беручи це під увагу, я, як Верховний вожд Німецьких Збройних Сил, рішився взяти особисто в руки провід сухоземної армії“.

Труднощі в налаштуванні сполуки цього фронту, що обіймає нині цілий континент і сягає до Північної Африки, напевно дадуться побороти. Приготування до того, щоб навесні зразу приступити до офензив, яка доведе до цілковитого знищення ворога на Сході, пічнуться негайно. Стоїмо перед початком дальших вирішальних воєнних дій.

Головний тягар у боротьбі збройних сил лежить усе ж таки на сухоzemній армії. Беручи це під увагу, я, як Верховний вожд Німецьких Збройних Сил, рішився взяти особисто в руки провід сухоземної армії“.

Труднощі в налаштуванні сполуки цього фронту, що обіймає нині цілий континент і сягає до Північної Африки, напевно дадуться побороти. Приготування до того, щоб навесні зразу приступити до офензив, яка доведе до цілковитого знищення ворога на Сході, пічнуться негайно. Стоїмо перед початком дальших вирішальних воєнних дій.

Головний тягар у боротьбі збройних сил лежить усе ж таки на сухоzemній армії. Беручи це під увагу, я, як Верховний вожд Німецьких Збройних Сил, рішився взяти особисто в руки провід сухоземної армії“.

Японці машерують далі

Ліквідація англійців на Гонг-Конгу

На 1119 полонених — 118 англійців

На зайнятому острові Гонг-Конг японці прочищують терени від рештки англійських військ. Японські штурмові частини зайняли сильні укріплення англійців на горі Камерун. Це останній англійський форт на Гонг-Конгу. У боях за Гонг-Конг японці взяли досі 1119 полонених, між ними 118 англійців. Це вказує, як англійці воюють чужими силами.

Нафтові терени Борнео в японських руках

В північних волосах Борнео японські десанти здобули перші сховища нафти — майже непошкоджені. Нафтові улаштування зберегли перед знищенням англійців малайські робітники, що повитали японців, як визволителів з під англійської капіталістичної експлуатації. Це ясно вказує на настрої повелених Англією колоніальних народів.

Бої на Люзоні

На західній частині о. Люзон ведуться бої між японськими десантами та підкріпленими американськими військами. Японські війська просуваються до Сант-Томас. Зі Штокгольму повідомляють, що на північний захід від Манілі в пристані Лінгаен висадились на 80-х транспортних нові десанти японських військ. 240 миль від Манілі воює 6 до 8 дивізій японських десантів.

Бої на Мінданао

На острові Мінданао японці зайняли порт Давао. Японські війська застали тут 70 помордованих японських горожан. Це доказ „цивілізаційних“ претенсій Америки.

На Малайях

Англійські війська продовжують відворот на Малайському півострові. Японці наступають з півночі, заходу й сходу. Важкі бої ведуться у північно-західній частині, де є великі поклади цинку і кавчуку. Бої ведуться і у Джуґлах, де приходить здобувати вузькі дороги та провали. У першій англійській бойовій лінії воюють індіанці. Начальне командування англійської залоги Сінгапуру признає відступ англійців з Бельянтон, місцевості віддаленої 320 км. від Сінгапуру.

Затоплення американських цистерн

Верховна Військова Команда ЗША повідомляє, що біля Каліфорнії японці затопили один американський корабель-цистерну 8 тис. брт. Другу важко пошкодили.

Звідомлення ВКЗС

З Головної Квартири Філера 24 грудня 1941.

На Сході противник також вчора продовжував свій наступ, окуплений великим проливом крові. Місцеві прориви відперто протинаступом. На інших місцях ворожі точки виваду розбиті власними сміливими ударами. На північно-східній побережжі Чорного моря, в пристані Туансе запалили бойові літаки склади оливи та залізничні будинки і провели успішні атаки на ворожі залізничні транспорти в південній частині східного фронту.

Сильні ескадри летунства брали участь в наземних боях та завдали ворогові важких втрат в людях та матеріалі.

Бомбардовано вдень і вночі советські кольони, що просуваються по леді Ладозького озера. На далекій півночі ескадри бойового летунства поцілали бомб вивели з ладу ворожі батареї. Літні атаки авіації були спрямовані на Москву.

В боротьбі проти Великобританії затопили підводні човни 4 ворожі торгові кораблі (в тому один великий транспортний корабель) разом на 23.500 тонн. Відносно британського воєнного корабля, затопленого підводним човном капітана лейтенанта Біґалька, устійнено, що це був авіаносець Унікорн. Іде тут про найновіший, що лише під час війни викінчений корабель гатунку, що його ведеться в реєстрах англійської флотії, як літаконосне судно.

В Північній Африці бої ведуться даліше. Німецькі відділи знищили в відважних протинаступах дві британські батареї й 8 танків. Німецькі бойові літаки порозбивали ворожі скучення в північній Киренаїці. В повітряних боях над Мальтою збито 2 винищувачі, на іншому місці середземноморського простору один великий літак.

Бритійське летунство скинуло минулої ночі розривні й заналіні бомби на деякі місцевості західної Німеччини та західних окупованих областей. С незначні шкоди. Ворог втратив два бомбовики.

САДАМИ УСМІХУ

Пишу

Фейлетон...

Просту панетва! Користуючи з цього миколайського подарунку... Бачите, я одержав літру нафти! Отже... пишу фейлетон... Ну, бо що ж кращого мені робити ввечері дома?

Скажете: можна піти до кіна, або десь із дівчиною... Та... я ще не старий, але на дворі так погано... Під погану така моєра граюка.

Але не во-дрібниця (права в тому, що... ну, як то вам сказати? Але така правдолюб! Я... бачите, не маю черевика... Мої черевики протікають, а „бенуґ-шайку“ на нові ще не одержав, хоч важку зробив. Одначе, думаю... що одержу.

Що? Ви смієтеся, не вірите, що можу одержати „б-дугшайка“... хоч... Ну, ну, не смійтеся! Той сміється, хто сміється за кіно! Але, здається, я сам не вірю в цю правдолюбку...

Та пробачте, а не відій від теми. Від чого я ачав? Ага! Просту панетва... Отже суджу вдома й думаю... Ах, що я думаю?

— Та для мене спати, бо завтра не

буде чим світити! — чую голос матері з другої кімнати.

Я:
Ох, Господи, навіть у хаті не маю спокою!

Потім на — голос:
— Та я вже йду... вже... вже!

Ця заява все таки мамцю не вдовольняє. Вона невдоволено:
— Та про мене, будеш завтра напо-темня сидіти...

Я тим часом тихенько зачинаю двері. Мій зір аупається на новому українському журналі, що лежить перед мною: „Наші дні“... Муху признається, що припадає мені до внодоба Зусняю-ю-я на новіаїх... „Наколішках перед сонцем“... Гм... Сонце?...

В ту ж мить згадується мені чомусь „сталиське сонце“, яке мов мачуха нам світило й, на велике щастя, в пору померло.

Мой думки перебиває знову голос баб-ки з іншої кімнати:

— А не віджайд уже сьогодні більше дров, бо лише кілька полів залишилося... не буде чим за день-два дні обіду зварити!

Я адоволено:
— Та я не підкладаю, вам причуло-ся!... — і зачинаю д-угі двері.

Ну, нарешті буду мати спокій!

Аж тут: Стук... Стук...

Я:

— А... Просту!.. Просту! — відповідаю не дуже то прихильно.

Входить уже старший віком чоловік. Це, бачите, далекий сусід Він:

— Добрий вечір! Добрий вечір! Пробачте, що заколочую домашній спокій... Що... так пізно... Але, знаєт, справа поважна... Зна-єте, йде про підписання заяви Бо... шкода, щоб вулиця Шевченка чи то пак Українська, входила в жидівську дільницю!.. Ну, тут і перква. Я прийшов, щоб ви підписали це прохання до комісара...

Поволі мій сусід розговорюється... Сходимо на тему паркан, опісля політичних відомостей. Сусід:

— Ви чули? Японці вже зайняли „Кінг-конг“...

Я:
— Що?.. — Я не можу адержатися від сміху. — Може Гонг-Конг? — спраляю.

— А... так так! — відповідсь, почервопівнясь су-ід — Та я... бачите... чоловік уже старий, пам'ять не деписус... Ох, ті японські назви! Чоловік, наприклад, може собі аянка покрутити...

І знов оповідсь мені новинки:

— Ви знаєте? Кажуть, що на нашій святя масмо дістати по кільограмові муки, масла, меду, риби...

Я від радощів за голову вхопився:
— Бог би з Вас говорив, сусідо!

А він:
— Побачите, побачите!

Опісля подивившись на мою лампу, в якій лише половина нафти осталась:
— Ох, я так розбалакався... А сьогодні так тяжко з нафтою... Гм... Перепрошую, перепрошую. Добраніч! Добраніч вам! — і відходить...

Я відіроваджую його до дверей, адоволений, що нарешті буду мати змогу докінчити Фейлетон. Але ще не встиг відіроваджити його до дверей, як тут, на нещастя, сусідка:

— Ох! Як це добре, що ви ще не спите... Як це добре! Знаєте, а мене гости... Бачите, мій чоловік Микола... Сьогодні його іменини. Зійшлися, знаєте, гости, а тут нафта вигоріла... Доведеться хіба напютемки сидіти... Позачте, будь ласка, трохи нафти, а... я вам завтра віддам, бо піду по картку.

Рад-не-рад виливаю й із лампи решту нафти та залишаю лише стільки, щоб можна ще роздигтися й, застеливши ліжко, скочити під кофру.

А мій Фейлетон? Ох, лишенько! Я й забув! Уже не доведеться докінчити... Пробачте... пробачте... Докінчу на другий раз А тепер:

Добраніч!

В. Клеоний

ВИКОНАЛИ ПРИКАЗ І... ВІДІЙШЛИ...

Реферат Суспільної Опіки У. О. К. в Станиславові

Львів...
Світанок 23 грудня 1932 року. На подвір'ї Бригідок дві шибениці — символ польського панування на українських землях. Воює й поліція окружних шибельно підвіра. Боляться, щоб не втекли їх цінні жертви. Крім них оборонці, священники, лікарі, прокуратор, начальники термі...

В глибоких мурах Бригідок живо битися серця вазнів. Ведуть засуджені... Грієме „Слава“! товаришів — для них останній салют.

„Прощайте!“ — кидає коротко Данилишин і вириває петлю з рук ката...

„Прощай, Український Народ! Хай живе Вільна Україна!“ — кричить Білас.

Тиремні опричники навіть перед маестатом смерті — зірці, й закривають йому уста.

„Геть!“ — відштовхують гайдуків оборонці.

Могутні „Ви жертвою в бою нерівним дагли“... — Бригідських вазнів — супроводжає героїв.

Від руйнування смерті на тиремному подвір'ї тіль унула на Галицьку Землю... І забилася в ту ж муть мільйони українських сердець...

Обидва прості селянські сини побороли смерть і проклали народові шлях у майбутнє, шлях до Волі.

Під Бригідками чекає жінка. Вгинається під тигарм болі... Це мати Біласа, сестра Данилишина. Вона стра-

тила одного дня й сина й брата. Прокляв віддати їй дороги тіла.

Але жертві Данилишин і Білас тепер іще більше небезпечні, ніж були за життя. Тиремні опричники поховали їх крадькома, щоб ніхто не знав, де їхні могили. Бо могили героїв промовляють могутньою мовою...

...Де нема могили, нема воскресення...

Станиславів...

Світанок 23 грудня 1941 року. З усіх усюд мигають вулицями міста постаті людей... Іх не видно, чути лише безперервний відгомін кроків об понурі сілвети мурів. Кожний українець спішить, щоб ливитись точно на годину 6-ту в світлиці українського „Сокола“, щоб тут сильно поклонитися Героям. Василь Білас і Дмитро Данилишин — їхні прізвиська. Прості й незламні були вони, як прсте й незламне українське бажання Волі.

Світлиця українського „Сокола“ переповнена шесть українським громадянством. Всі прийшли, від найменших до найбільших. Настрій поважний...

Очі всіх звернені на спену. На задній стіні плашева завіса. На ній жовто-блакитний прапор, переплетений жалібною стажкою. На ньому державний герб України. У споді цифри: 23. XII, а вгорі 1932—1941. По лівій стороні портрет Біласа, по правій Данилишина.

Починається академія... Хорові точки хору „Думка“, промова п. Ковальського й декламація молодого п. Хоми-

— ось і вся програма святочної академії.

Год. 6:30... Струнко! Година екскуції... на салі тиша... А думки летять у минуле... Львів... Світанок 23 грудня 1932 року...

„Спочинь!“ — ваде команда. За хвилину співають національний гимн, опісла „Не пора, не пора“... Розходяться... лиш на віки залишається невмируща пам'ять про двох борців, що не завагались виконати приказу.

Ввечері панахида. Знову битком набита церква. Горять свічки. Горять серця всіх тих, що прийшли помолитися до Всевишнього за сповій Душ двох велетнів духа, щоб у молитві цій зачерпнути сили і прохати про ласку, щоб і самим у своєму житті проявити хоч крихітку з тої безмежної любови, якою оці обидва велетні горіли до батьківщини.

„Бо немає більшої любови понад ту, коли хтось життя своє віддає за друзі свої“...

З проповідальниці говорить о. Бурнадз. Його слова, це слова священика патріота, що підкреслюючи безмежну любов двох Героїв до своєї Батьківщини, визнає вірних до любови Всевишнього та до любови Ним створеної України.

Гасне свічник... На престолі горять іще дві свічки... А в серцях народу вічно горітиме пам'ять про двох друзів, що виконали приказ і... відійшли... (В. К.)

Репортер нашого газети відвідав домішку Українського Окружного Комітету й відбув розмову з його членом, о. катех. Микитюком, референтом Відділу Суспільної Опіки при У. О. К. в Станиславові.

О. катех. Микитюк поінформував нас коротко про організаційну схему й обсяг праці свого реферату.

Відділ Суспільної Опіки набірає спеціальної ваги під теперішню воєнну пору. Бурхливі, воєнні події вимагають від Українського Комітету спеціального піклування тими українцями, що зазнали злиднів воєнного часу.

Тому до компетенції реферату суспільної опіки належить: піклування над усіма приютами, захистами й бурсами, санітарна опіка над раненими, хворими й каліками та в зв'язку з тим вишкіл фахових і санітарних кадрів, організація кухонно-відживних пунктів для полонених.

Окремим підрефератом Суспільної Опіки є Відділ Праці, що його референтом є п. м-р Шлапак. В обсяг діяння цього Відділу входить опіка над українським робітництвом: тепер, наприклад, актуальна справа виставлення легітимної українським робітникам, що виїжджають на працю до Німеччини.

Для приношення медично-санітарної допомоги українському населенню існує як підреферат Відділу Суспільної Опіки — Відділ Народного Здоров'я з д-р Недільським у провіді.

До президії входить іще д-р Степанюк та д-р Когутяк. Цей Відділ у своїх організаційних клітинах ділиться знову на окремі секції, як ось:

1) Секція опіки над матір'ю й дитиною, референти д-р Девоссер та м-р Вілобран.

2) Секція опіки над захистами й яслами, референти д-р Воввідка, д-р Сенюгович та д-р Маковійчук.

3) Секція Організації Медично-санітарних Курсів і Пропаганди, референти д-р Хмилевський, д-р Семигінівський і д-р Добротвір.

4) Жіноча Секція, що її референткою є пані Рублева та Комісія Опіки над Положеними, що в ній зголосили свою охоту до праці адвокат м-р Бойчук, д-р Белей як санітарний референт, м-р Морозівна, Г., пані Крушельницька і пані Лупська Оксана й пані Костецька Люба.

Як бачимо, увесь цей Відділ Суспільної Опіки, підчинений У. О. К., має складну, свою власну організаційну мережу. Це дає задоволення в тому, що й праця вестиметься під окремими контролями окремих референтів, які завдяки її клітинному розподілові, зможуть у своїх ресортах докласти всіх старань до найкращих її вислідів.

О. катех. Микитюк запросив нас на ще одно інтерв'ю, в якому обіцяє подати нашій редакції вже деякі позитивні дані про перші успіхи Суспільної Опіки.

Із Холмщини

Нещасна Холмська Земля натерпілася найбільше з усіх українських земель, і то так у часі московського, як і польського панування на тих землях. Переводила тут теж усія релігійні та національні експерименти московська охрана, а опісла польська офензива.

Поляки рішили й Холмщину безоглядно спольонізувати й до цієї мети йшли силою парі. Найнебезпечнішим своїм ворогом уважали поляки церкву. Тому нищили перш за все церкви. Бачимо це з таких чисел:

Перед світовою війною на Холмщині були ще 383 церкви. В того в часі вибуху останньої війни, щебо в дні 1 вересня 1939 р., лишилося 51 церков — отже 332 церкви за час 20-літнього польського панування зникли. А саме поляки 173 церкви зруїнували, а 149 переіменували на костьоли.

Далі поляки сконфіскавали понад 11.000 гектарів церковних, монастирських і братських земель і розпарцували їх між колоністів.

Коли Польща впала й на владичий престіл вступив Владика Іларіон, утворив він постійну Комісію, яка поділяла би про ревіндикацію неправно забраних святинь і церковних маєтків. У наслідок праці цієї Комісії уряд генералгубернаторства вже повернув гро-

Мірничі студії у Львові

Нові можливості для української шкільної молоді

(ти) Державна Технічна Школа у Львові з українською мовою навчання розвинула випуск на мірничий відділ.

Наша молодь недоцінює якслід фахових студій і хоче йти тільки даними „штертми“ шляхами, через середню школу й університет чи політехніку, не числячи в її своїм матеріальними спроможностями та теперішніми умовами. Покічення політехнічних студій, яке сьогодні для нас можливе лиш у Німеччині, вимагає великого накладу праці, довгого часу (4—5 літ) і великих матеріальних засобів. Студії на мірничому відділі Державної Технічної Школи у Львові багато коротші, бо тривають тільки два роки і дають негайно по їх уміщенні можливість доброго заробітку, а по кількох роках практики майже ці самі права, що політехнічні студії. Як відомо, абсолютні мірничі шкільні одержували перед війною по п'ятих роках практики права присяжних землемірів на рівні з інженерами-землемірами.

Запобування на цього рода фахівців є і завжди буде велике, а передовсім тепер, коли народжується новий лад наш край потребує основного спорядкування, при чому землеміри сповняють одне з перших завдань. Жде їх величезна праця через десятки років: комасація соток тисяч родів ібнених і пороз-ядних селянських грунтів, поміри соток міст і містечок і виготовлення планів їх розбудови, поміри при будові й перебудові тисяч кілометрів доріг, битих шляхів та залізниць, праці при регуляції рік та вагалі при земному й водному будівництві. Тр. ба раправити школа по в-сному акценту і до-теперішньому занедбанні все по вамаго праці землеміра.

Праці землеміра, по праці на вільному повітрі, серед природи, праці гарна і здорова.

Землемір може працювати самостійно як присяжний землемір, або в службі державних чи самоуправних установ, або в приватних підприємствах чи в поєднанні з приватними землемірами. Праці землеміра найменше залежить від конюнктурних вагань і все дає за-порядку матеріального успіху і морального вдодолення.

Відома прийняття до мірничого відділу Державної Технічної Школи у Львові не є тяжко: до покічення 18 року життя, 8 класе більшовицької школи, або 4 класе гімназії воєного, чи 6 ступеню тау й іспит з української і німецької мови та математик і фізик. Учн, що не могла бути прийняті до

гімназії, повинні зацікавитися цєю школою, а навіть старші учні, що не мають змоги продовжувати своїх студій, повинні користати з можливості одержати фахове освітання. Нагода в цьому році виймово корисна, бо вже в червні 1942 р. (себо за пів року) можна покінчити перший рік цього відділу, а в червні 1943 р. ста. в вже справжнім землеміром.

Радино поспішати, бо випуск тривають тільки до 28 грудня 1941 р. Адреса школи: Державна Технічна Школа, Львів, вул. Охоронюк ч. 4 П.

Учням, які ніх не зможуть перед днем 28 грудня 1941 р. приїхати до Львова, щоб особисто вислатися на мірничий відділ Державної Технічної Школи, радимо вислати негайно поштою, коротке подання до Дирекції школи додучучи власні метрики та відповідного шкільного свідоцтва, а рівночасно надати під тою самою адресою пошто-вим переказом квоту 10 зол. як вписове.

Достосовуймося до змін погоди!

З вистанням кількоступених та кільканиадитивступених морозів поляк по-ліч по польові роботи. Кожний немом приготу-ванс на зиму, залагоджуючи біжучі праці хатної господарки та чекаючи на весну. Та вже тепер, а то й у майбутньому на протязі зимового часу, може настати відліг: відліг пеньня — хоч би лише на кілька ступенів вище зера — температури. Це навіть незначна зміна природи повинна бути використана від-повідно до господарських потреб. Бо ніде мабути так, як у господарці — в-ж-не не лише саме хоч би й яке якісне виконання, але текож чи не першу ро-лю відіграє реченець, пригожий час виконання. Спеціально деякі зимові с/г роботи мусить бути зроблені в особли-во підібраний час, не лише з огляду на ці далеко йдучі д-брі, чи погані на-слідки, що впливають на р-шту ділянок сільської господарки, а-ж-ж-во від ви-конання, чи виконання — дотич их рече-нцевих робіт. Вільним нпа. задоволаву картоплі, висівні висадки, або інші коренеюлоди. Саме ці а-ж-ми в часі те-перішньої відліги треба і-г-скотролю-вати, чи вони не змерзли під ч-с неспо-діваних морозів цієї осені і тут ходять не лише про збер-ження самах дотич-них рослин, але головно о ці наслідки — брак харчів для населення, брак

корму для худоби, брак насіння — хо-дять нам про ці погані наслідки, що виникнуть для даного господарства, якщо ми не зуміємо тепер у відповід-ній до цього часу надмералі продукти відділити від здорових і так зберегти від дальшого знищення — від зігннтія. Треба скотролювати головно зерно олійних культур, як ріпак, чи не тухле, а також кукурудду, чи не плісняє, яка в багатьох випадках вібрана не зовсім аріа, а місями ще й мокра. Треба провірити весь насінний весняний ма-теріал, чи стоїть не на мокрім, непро-вітрованім, задумнім місці і чи через це не тратить на силі кільчення. Треба — хоч уже пізно, але лише пізно, як школи — остаточно викінчити потрібний посів озимих, головно озимі шпешніц. Треба всі коні щодня використувати на визнаблення потрібної до весняного по-сіву землі. Треба приступити до виоряд-кування гноєвої господарки, головно урядження гноєвих ям. Вести меліора-цію поля, відводуючи відкритими ро-вама всі моляки, чи хоч би прочищу-ючи старі занеачищені рови та випуска-ючи з них нагромаджену дощеву воду. На незамокренях сіножатах та пасо-вищах можна також виривувати їх по-верхні, знищуючи купання. Подбати про землю, пісок під парника. Треба — арештою й під час найбільших морозів та снігів — чистити лазя, викорчовуючи недалі та обчімуючи кристалі дерева та куші.

Треба під кінець тм сезам, що „тяж-ко“ до організації культурно-освітньої роб-ти, заладнати працю по товари-ствах, відбуваючи між іншим фахове читання потрібної літератури, чи уряд-жуючи фахові курси. Вони, ці села — під час зимової відліги не мають біль-ших польових робіт, на які вони скла-дають у літі за своє неробство, а також немає для них другої „перешкоди“, на яку звичайні взимі поклякуватися — немає морозів. Тому будьмо практичні — достосовуймося навіть до найменшої прамхи природи і так скоріше підносім рівень наших заосталих господарств.

(І. Ч.)

Оповідка

До відома студентам і абсолютентам середніх шкіл!

У неділю 28 грудня 1941 р. о гол. 10-18 перед полудням відбудеться нарада студентів університету й абсолютен-тів середніх шкіл у доміві Україн-ського Окружного Комітету, вул. Гері-на ч. 22 (Лавна Голуховського).

Організаційний ві діл УОК.

надає: 62 церкви (в тім холмську катедральну церкву, частинно туркоцифний монастир і престару церкву св. Михайла в Замості), багато парохіальних забудовань і частину церковної землі. Одначасно уряд приріє, що всі т. зв. „бездієльні“ (в тому й 6 церковні) орні ґрунти, які лежать на теренах, заселених українцями, будуть віддані в першу чергу українцям.

Ревізіяція церков і церковного майна, як і призначення урядом вищої дотації для священників, дали змогу відкрити 117 нових парохій, так, що тепер є на Холмщині 152 парохії під управл. 14 деканатів. А треба знати, що перед війною, ще в дні І вересня 1939 р., були всього 52 парохії та 6 деканатів. Епархія має всіх 160 священників і 140 дяків.

Нині є на Холмщині 404 початкові школи, де науку релігії одержує 30.845 дітей.

НОВИНКИ

25
ГРУДНЯ
1941

СЬОГОДНІ — четвер:
Синрадіона сп.
ЗАВТРА — п'ятниця:
† Евстратія, Анисей.
ПІСЛЯЗАВТРА — субота:
Тирса, Ленкія мч.

Дивна подія в Холмі. Пресовий Відділ при Холмсько-Шидлівській Консисторії в інформациях для преси доносить так: Місто Холм і його околиці знаходяться під сильним враженням події, що мала місце увечері 9-го грудня ц. р. Отже того дня коло год. 18-тої окремі особи, що знаходились в різних частинах міста завважили на верхньому узгір'ї Св. Давидової Гори, біля символічної могили поглядних українських героїв, якесь світло, яке ступаво прибрало форму людської постаті, а потім виразно можна було розпізнати Божу Матір, в ро-постертій формі одягеною в отороку Собору в архієпископській палаті руками. Це явлення продовжувалося кілька хвилин. Слід зазначити, що свідками цієї події були не тільки православні і греко-католики українці, але й римо-католики поляки. Холм'яни в цьому явленні Божої Матері добувають волю й, щоб чудотворення в Образ Холмський, який 23 роки тому був вивезений з Холма під час світової війни, й ось тільки недавно знайдений в Києві, був втаємно перевезений знову до повернення і встановлений в Холмському соборі, в якому знаходився він від часів Св. князя Володимиря. Холмський владика Іларіон видав наказ всебічно обслуговувати цю подію, після чого будуть надані відповідні заарядження.

Ремесло і жиди. Уже на підставі документів із XVIII ст. можна ствердити, що в містах і містечках Перевагу мав жидівський елемент. Жиди засіли всіма в центрі міста, захопивши в свої руки всі дома в ринку та при г-донних вулицях. Арієцьке населення жило на передмістях і займалося в більшості хліборобством. Зате жиди жили з торгівлі коршом та з ремесла. Вони були вигонними ремісниками й бралися лиш на легкі галузі ремесла. Такий стан тривав майже без змін аж до сьогодні. Тепер щойно прийшли основні зміни. Жидам визначено окремі ділянки в містах та визначено їм відповідну працю. Тепер є догляда пара направити те, що в Холмі десятки літ занебалося. Д-я ремісників і ремесла, для промислу й торгівлі створюється дуже сприятливі умови та істотно збільшується ш-рокі можливості. Допоможуть у цьому численні фалові й професійні школи. (та)

Не нищити дерев! Шидлівське населення Львова вирубує самовільно, а через те й нищить. Дерево в лісі, в парках і на цвинтарях. Це дуже несприятливий вигляд міста й околиці, але має теж д-я некорисний вплив на здоровий стан населення та приносить господарській шкоді. Околиці Львова на повоєнні й дерева хоронять різко перед вищеказаним впливом, водою й атмосферою опадани. Тому не слід самовільно вирубувати дерева, бо з того користь німа, а шкода велика! (та)

Кінотеатри в дистрикті Галичина. Кінотеатр і фільми має в-значливо важне значення в сьогоднішньому житті. Це один з найважливіших засобів інформації, просвіта, популяризації науки,

культурної розвідки. Організація кінотеатрів у Генеральному Губернаторстві стоїть на високому рівні. Як у інших дистриктах, так і в Галичині справами кінотеатру й фільмів займається Управління всіх кінотеатрів (Гетрибительс-земтліхер Ліхтшпільтеатер, Лемберг, Опернштрассе 5). Праця цієї інституції була в початках важка. Локалі й обстановки та устаткування кінотеатрів були занедбані. Але перші труднощі подолали й праця пішла нормально. На терені дистрикту щоденно є 2 кінотеатри висвітлюють фільми. На Львів припадає 12 кіт, на львівський повіт 15, на Тернопільщину 15 на Станіславщину 11 і на Дрогобиччину 9. Але це ще не кінець розбудови. Мережа поширюється шораз більше, раз-у-раз відкривається новий кінотеатр після аремонтування локалі. Всюди програма змінюється кожної п'ятниці так, що кожного тижня глядачі мають новий тижневик і огляд політ з текстом або звуковим награванням українською або польською мовою. Найтрудніша справа — це розібрати до всіх кінотеатрів на провінції свіжий матеріал. Робити це зацікавила, при чому допомагають теж військові влади, бо військові влади мають зрозуміння для потреб фільмів. Велика відбувається різно з докладно продуманім і укладенім планом, який випрацьовано так, щоб усе йшло якнайшвидше при якнайменших контактах. Там, де нема залізниць, більшу роботу з фільмом забрав селянська підвода й своєчасно доставляв до місця призначення. Таким робом завдяки зусиллям організації кожного вечора в 51 місцевостях та в 62 кінозалів сріблястий екран виконує, вчить і дає розривку тисячам глядачів, які прагнуть мати найновіші відомості зі світа й духовний відпочинок, щоб брати сил до дальшої, витривалої праці. (та)

Емеритурі бувших польських емеритів. Заряджен ям із дня 25 листопада 1941 р. Д-я П. ч. 114 впроваджено на терені Галичини емеритальні приписи, обов'язуючі в Генеральному Губернаторстві, з тим, що емеритальні допомоги виплачуються емеритам, удові і сиротам за час від дня 1-го серпня 1941 р. але за час від дня 31 жовтня 1941 р. виплачуються тільки 6% належних емеритур. Закон про виплату емеритальних допомог бувшої польської держави та польських саморядних установ із дня 9 грудня 1939 р., відноситься тільки до емеритів, що дня 1 вересня 1939 р. були вже на емеритурі, хоч би навіть не мали ще виміру емеритур, але тільки тих, що в тому дні мали місце замешкання на території Польщі. Ті емерити дістають д-помогу, хоч не мають до неї законного права. Шимого та вносить при емеритурах до 60 зол. — по ву П квоту, до 120 зол. — 8% але найменше 60 золотих, до 180 зол. — 7% д-вньої емеритурі, але найменше 16 золотих, до 250 зол. — 6%, але найменше 125 золотих, понад 250 зол. — 10%, найменше 150 зол., але найбільше 200 золотих. Емерити, приналежні до німецького народу (які викажуться згідно з або білою Kennkarte), одержують 120% д-вньої польської емеритурі. Відносно службовців, що в відвіли перед днем 1-го вересня 1939 р. або яких чоловіки померли пізніше, чи є в полові, одержують 5% емеритурі, яка належала б чоловікові, з тим, що П поза емеритурою за певні три місяці (у час серпень-жовтень 1941 р.) відповідно обслуговується. Наприклад удова по емериті, що мав 400 зол. емеритурі, одержує 120 золотих, ще то 400 2 — 200; 6% із 2% після заарудження дасть 126 золотих). Сироти на-службовців одержують по 10 золотих місячно — до скінчення 4 го року життя.

Емерити державних польських підприємств виплачують емеритурі, відповідні підприємствам, що діють у Генеральному Губернат реві так: залізничним емеритам — залізнична поштовою — пошта, лосами — Abteilung Forsten і т. д. Емеритам саморядних установ виплачує емеритурі д-я уста ова. — Ішим емеритам саморядних установ Скарб Генерального Губернаторства. Прохання про емеритурі професійних військово-політичних: Dienststelle für Kriegsbeschäftigten, Krakau, Starobowianska Nr. 4, прохання залізничників і в ш-онік дирекція Eisenbahn-Ost, чи Дирекція Post-Ost у Львові, а в інших містах Іх до станаційної ага поштової каси в Станіславові (для станіславівського округу), емерити державних лісів висіять е-і прохання на адресу: Gouverneur der Distrikta Galizien, Abteilung Forsten, Львів, у Хорупщині ч. 17 Усі інші державні емерити по-а-ль до: Rentenamt, Warschau, Blumenstrasse Nr. 9 Усі емеритальні прохання можна скласти в Поштовах Староствах, які отискає спрямовують Іх до відповідних установ. (ар)

Годинникарський цех. Годинникарство в дистрикті Галичина, а зокрема у Львові найшлося в цілості в жидівських руках. А валися за нього жиди тому, що це праця легка й д-я гарний дохід. У Львові є небагато арієцьких фірм, а на провінції годі таки д-я шукається годинникаря — арієця. За більшовицьких часів створено годинникарські кооперативи й тут теж майже виключно працювали жиди. І не було надії, щоб відносини змінилися, бо жиди не приймали арієців на науку. Тепер організатор годинникарського цеху амагає до того, щоб направити давні занедбані. Йде акція, щоб інтелігентська молодь зголошувалася на науку до годинникарів. В той спосіб годинникарські фірми перейшли б у руки арієців. Молодь може вчитися у всіх годинникарських варстатах, отже й у таких, де працюють жиди. Наука триває три й пів року; по іспиті на челядника обов'язує ще бодей трилітня праця й щойно після того можна скласти майстерський іспит і здобути промислову картку, що дозволяє вести самостійний варстат. Усіма питаннями, зв'язаними з годинникарським цехом, займається Геміснич Палата. Вона працює над його організацією, устійнію цінак, умови іспиту. Молоді люди повинні користати з д-брої нагоди й масово зголошуватися до науки у годинникарстві. (та)

ПОВІДОМЛЕННЯ

В неділю 25-го грудня ц. р., в світ-ляні українського „Сокола“ при вул. Губернаторській ч. 18. із нагоди 73-ої річниці існування Т-ва „Просвіта“ відбудеться

„ДЕНЬ КУЛЬТУРИ“

(популярна академія)

- I) о год. 2-й у полудне — для селян і шкільної молоді.
- II) о год. 19-й увечері — для міського населення.

ПРОГРАМА:

- 1. промова,
 - 2. хоріві точки хору „Думка“ й хору з Радча,
 - 3. декламації,
 - 4. Форт-ціанове сольо.
- Кар-в вступу можна придбати в Філії „Просвіта“ при вул. Губернаторській ч. 2, і в по-ерх а в день академії при касі від год. 10-ї вранці.

До всіх приятелів мистецтва

Для піддержання та влекання мистецтва буде заложений у 2-гий День Різдваних Свят, п'ятниця 26 грудня 1941 року

СТАНІСЛАВІВСЬКИЙ МІСТЕЦЬКИЙ СОЮЗ

Отсим запрошується в члени всіх чинних Мистців і Приятелів мистецтва. Висове 1 зол., місячна вкладка 2 зол. Члени користають зі знижок цін вступу на імпрези. 346 (1-1)

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

господарсько-промислової, торговельної спілки „ОСНОВА“ — кооперативи з обмеженою порукою в Станіславові.

Відбудуться в неділю, дня 4 січня 1942 р., о год. 14 (2 попол.) в Локалі кооператива, при вул. Германа Грінга ч. 4, з таким порядком нарад:

- 1. Відкриття Загальних Зборів
- 2. Звіт з діяльності кооперативи, за час від 15. VII — 31. XII. 1941 р.
- 3. Зміна статуту
- 4. Виби 6 членів Наглядної Ради і 3 заступників
- 5. З-тв-дження плану бюджету на 1942 рік
- 6. внос-й й запити.

Якщо в означеному часі не явиться відповідна кількість членів, відбудуться Загальні Збори того самого дня, в тому самому приміщенні й з тим самим порядком дня, — о год. 15 (3 попол.) без огляду на кількість членів.

Голова Надірної Ради Степанія Антонювичова. 346 (1-2)

П'ЯТНИЦЯ 11 год. рано

МОЦАРТІВСЬКИЙ СИМФОНІЧНИЙ КОНЦЕРТ

Концертна зала, вул. Вірменська 1. (Уряд Будови Доріг)

Диригент: Професор МИКОЛА КОЛЕССА.

ПРОГРАМА:

- 1. Весілля Фігара Увертура
- 2. Серенада на смичкову оркестру
- 3. Симфонія Г-моль — виконує симфонічна оркестра театру

Квитки від 2 до 5 зол. Передпродаж в касі театру, площа Горет-Вессель 3 від 10 — 18, 15 — 18 год.

Ваштовує: Окружний Староста в Станіславові 347 (1-1)

На порушення Год. Відділу Знання — Навчання в Кракові (з дня 15. XII. 1941 ч. 2375-41) мають організуватися в часі від 1 січня 1942 до 31. III. 1942 три гімназії

МАТУРАЛЬНІ КУРСИ

для тих учнів української національної приналежності та арієцького походження, що з політичних причин не могли адати іспити зрілості за часів Польщі та радянської влади.

Згадані кандидати повинні виказати, що:

- 1) до 1 січня 1942 закінчили 18-тий рік життя;
- 2) покінчили 4 класи колишньої польської гімназії нового типу згл. 6 класу старого типу з латинім введом;
- 3) з політичних причин дійсно були пере-вати навчання.

Передбачується відділ гуманістичний та мат-природничий

Місячна такса за навчання на цих курсах вноситиме 60 зол. платних згорн. Висова такса вноситься 5 зол., а іспитова 40 зол. Зголошення приймас Дирекція щодня в урядових годинах (15.30—17) до дня 28 грудня 1941.

Станіславів, 23 XII. 1941. О. ЛЕВИЦЬКИЙ директор.

ОГОЛОШЕННЯ

Ресстрація безробітних Українців

Український Окружний Комітет (Реферат Праці) подає до відома, що починаючи з дня 20 грудня ц. р. в годинах 10—12 у приміщенні Українського Окружного Комітету при вул. Г. Герінга ч. 22 в партері, переводить ресстрацію безробітних українців.

При тій нагоді завважується, що є велике запотребвання на кваліфікованих і некваліфікованих українців, тому то у власному інтересі безробітні повинні негайно зголоситися.

РЕФЕРАТ ПРАЦІ

при Українському Окружному Комітеті в Станіславові 335 (2-5)

Дрібні оголошення

Шуваю сина Івана ХРАБАТІОЛА, літ 21, з села Вовчанець, арестованого НКВД 8 січня 1941 року, засудженого на 2-річчя тюрем та вивезеного в вороши-овградську область. — Д-я свід-домості: с Вовчанець, повіт Станіславів, Михайло Храбатий. 343 (1-1)

Відповідальний редактор: Дмитро Греголіньський.

Друк і Видавництво: Українське Видавництво часописів і журналів для дистрикту Галичина Львів.

Редакція й Адміністрація: Станіславів, вул. Лесі Українки ч. 3/1. телефон ч. 16-53.